

61. Ørkenvandringen i byretten

Vestre Landsrets dommere havde under behandlingen af kæremålene i reparations sagen støttet så meget på Lars Segato, at de ikke orkede at læse mine processkrifter, men i en justificationssag vil dommerne vel forholde sig til sagens fakta? Næh, det blev mere og mere bizart.

Den første henvisningsbegæring: Håndteringen af bevissikringen

Dorete Bagers reparationskendelse blev på grund af rettens tekniske problemer til to justificationssager om hhv. forbud og bevissikring, og så nedlagde FDV påstand om erstatning. De to sager havde derefter tilsammen følgende hovedspørgsmål:

1. Lovligheden af fogedforbuddet mod parallelimport.
2. Lovligheden af bevissikringen.
3. FDV's erstatningskrav.

I 2003 lovede jeg at afstå fra at parallelimportere film, hvis FDV's medlemmer ønskede det, og det blev meddelt af Lars Segato i 2005 med den konsekvens, at samtlige medlemmer blev markeret i forbudt-programmet (side 594), og parallelimporten blev automatisk indstillet. Dorete Bagers forbud i 2007 ændrede intet. Det var et usædvanligt forbud i og med, at det ikke påvirkede min adfærd.

FDV's erstatningskrav indeholdt en potentiel økonomisk risiko, men ingen af de erstatningsretlige betingelser var opfyldt, så det var Dorete Bagers håndtering af formalitetsfejlen, der indeholdt den mest interessante juridiske udfordring, og den forsøgte Henrik Karl Nielsen at få behandlet ved landsretten.

Henvisningsbegæring:

Udover den udokumenterede påstand om, at sagsøgte har krænket sagsøgernes rettigheder, handler nærværende sag reelt om en omgåelse af retsplejelovens regler om gennemførelse af bevissikring. Bevissikringen af det af sagsøgte tilhørende materiale blev sikret under en fogedforretning på sagsøgtets forretningssted uden en forudgående bevissikringsrekvisition og uden en kendelse, og der blev ikke efterfølgende rettidigt anlagt sag mod sagsøgte. Endvidere undlod fogedretten at besvare sagsøgtets anmodning om at få det uretmæssigt beslaglagte materiale returneret, men tillod sagsøger at omgå retsplejelovens bestemmelser ved at rette op på de nævnte fejl med en efterfølgende fogedrekvisition og et efterfølgende sagsanlæg.

Der ses ikke at foreligge relevant retspraksis fra sammenlignelige sager. Nærværende sag begæres derfor henvist til Vestre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, idet der foreligger et generelt lovforklningsspørgsmål i relation til retsplejelovens bestemmelser om gennemførelse af bevissikring, ligesom sagen involverer spørgsmål om Den Europæiske Menneskeretskonventions art. 6 og 8.

Lars Segato tog det som en selvfølge, at de to sager skulle behandles samlet. Han så gerne, at alt blev smidt i en stor gryde og blandet til ukendelighed i et sammenkog, hvor ingredienserne blev så uklare, at dommeren i mangel på overblik ikke så anden løsning end at give FDV medhold i det hele.

Forbuddet var baseret på salget af *101 Dalmatians II*. Det er uklart for mig, om Lars Segato på retsmødet med Dorete Bager påstod, at jeg havde fortsat parallelimporten uanfægtet af razziaen, eller om forbudt-programmet ikke virkede, men allerede dagen efter stod det klart, at ingen af de to argumenter holdt. Det kunne konstateres, at Dorete Bager havde nedlagt forbud mod en adfærd, der var ophørt mere end et år tidligere. Det var en simpel sag, og jeg syntes ikke, der var grund til at blande den sammen med det principielle spørgsmål om håndteringen af en bevissikring, der var gennemført uden den nødvendige retskendelse.

Det første år gik med at afgøre, om sagerne skulle behandles samlet, og om én eller i givet fald begge sager skulle henvises til landsretten. Dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst indkaldte til telefonmøde, og her præsenterede hun en køreplan:

Den 11. august 2008 afleverer sagsøgte (mig) duplik om spørgsmålet.

Den 8. september 2008 afleverer sagsøger (FDV) afsluttende processkrift.

Den 29. september 2008 afsiger retten kendelse.

Jeg uddybede svarskriftets redegørelse for de principielle juridiske problemer i forhold til Grundlovens § 72, retsplejelovens § 653 og § 653 c og bestemmelserne i Den Europæiske Menneskeretskonvention om boligens ukrænkelighed og brug af beviser, der er tilvejebragt i strid med konventionen.

I kendelsen, der blev udsat et par uger på grund af sygdom, lænede Lene Holm Trøst sig så meget op ad Lars Segato, at hun nøjedes med at skrive “som anført af sagsøgerne”, mens mine anbringender blev afvist med “uanset det af sagsøgte anførte”, så ingen blev klogere på, hvad jeg havde anført, og hvad hun selv mente. Faktisk er kendelsen udformet, så den lige så godt kunne være skrevet i forvejen.

Rettens bemærkninger:

Da de omhandlede sager hovedsageligt omhandler samme faktum og jus, ligesom sagerne parter er de samme, finder retten det hensigtsmæssigt, at sagerne forhandles i forbindelse med hinanden, jf. retsplejelovens § 254, stk. 1. Som anført af sagsøgerne og dermed uanset det af sagsøgte anførte finder retten ikke, at de spørgsmål, der skal behandles af retten i forbindelse med sagerne behandling er af principiel karakter. Herefter

b e s t e m m e s:

Sagerne BS 27-50/2007 og BS 27-235/2007 skal i forbindelse med hinanden fortsat behandles ved retten.

Lene Holm Trøsts kendelse om samlet behandling, 15. oktober 2008

Den anden henvisningsbegæring: Ophavsretslovens fortolkning

Lene Holm Trøst skrev, at de to sager omhandler samme faktum og jus, men efter min mening havde sagerne kun parterne til fælles. Lovgivning og fakta var ikke til fælles. Uanset om min parallelimport havde krænkede FDV's rettigheder eller ej, var den indstillet i 2005, og det var nok til at afvise fagedforbuddet. Hvorfor ikke iagttage dette og derefter fokusere på de principielle spørgsmål?

Det var min plan at holde ophavsretslovens fortolkning ude af sagen, selvom FDV's krav selvfølgelig også faldt, hvis fortolkning 1 viste sig at være rigtig (side 637). Det principielle lovfortolkningsspørgsmål forsøgte jeg stadig at få afgjort i retssagen mod Kulturministeriet. Der var så mange erstatningsretlige betingelser, som FDV ikke havde opfyldt, at det var nok til at afvise erstatningskravet.

Dorete Baggers særegne måde at håndtere anmodningen om at få tilbageleveret det bevissikrede materiale vedrørte hverken ophavsretslovens fortolkning eller en påstået ulovlig parallelimport, så hvorfor blande tingene sammen?

Spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning blev lidt uventet relevant alligevel, men på det tidspunkt havde jeg afleveret min duplik. Indtil da havde Lars Segato ført sig frem, som om det ikke kunne diskuteres, at parallelimport krævede FDV's udtrykkelige tilladelse, men han åbnede potentielt for Pandoras æske i en proceserklæring i det afsluttende processkrift. Han skrev: "Det kan lægges til grund, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretslovens § 19."

Det var første gang, at FDV anerkendte, at sagen ikke handler om, at jeg med vilje havde krænkede deres rettigheder, men at der var uenighed om fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Spørgsmålet var, om det var nødvendigt at tage stilling til den uenighed i de to retssager på det tidspunkt?

Det mente jeg ikke, idet FDV's krav kunne afvises af flere andre grunde, men så faldt dommen i Vestre Landsret den 7. oktober 2008, hvor landsretten afviste retssagen mod Kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning (side 652). Det var begrundet med, at spørgsmålet ikke gav anledning til en tvist mellem mig og Kulturministeriet, "men alene mellem sagsøgeren og tredjemand, herunder f.eks. rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt inden for EØS-området." Det var et vink med en vognstang om, at uenigheden om lovens fortolkning efter landsrettens opfattelse burde afklares i en retssag mellem mig og FDV.

På baggrund af de to begivenheder - at FDV anerkendte, at vi var uenige om ophavsretslovens fortolkning, og at Vestre Landsret mente, det var en tvist mellem mig og FDV - foreslog jeg, at spørgsmålet om fortolkning blev inddraget i sagen, og at anmodningen om henvisning af den årsag blev revurderet. Her kunne Lene Holm Trøst passende læne sig op af Ole Høyers kendelse (side 646).

Lene Holm Trøst reagerede ved at blive irriteret. Hun havde lagt en køreplan, og min tidsfrist var den 11. august 2008. Mere forstod hun ikke. Hun svarede den 30. oktober 2008: "Retten finder ikke, at der foreligger sådanne nye oplysninger, at retten har grundlag for at behandle spørgsmålet om henvisning på ny."

Samme faktum og jus?

Der var imidlertid ét gennemgående element i Dorete Bagers kendelser: salget af *101 Dalmatians II* den 7. december 2006. I begge sager havde hun lagt til grund, at FDV's rettigheder var krænkede ved dette salg, men var det rigtigt?

Ifølge oplysningerne fra Laserdiskens leverandør var rettighederne udløbet, så kunne FDV's medlem, Buena Vista Home Entertainment A/S, med rette påstå, at salget krænkede selskabets rettigheder? Det burde være let at opklare. Lars Segato kunne bare fremlægge licensaftalen, hvor perioden er angivet. Det havde jeg bedt om adskillige gange, men alle mine anmodninger blev ignoreret.

Den 23. marts 2009 bad jeg til sidst direkte Lene Holm Trøst om at pålægge sagsøgerne at fremlægge dokumentation for, at FDV den 7. december 2006 var indehaver af en eneret til at sælge den amerikanske DVD-film *101 Dalmatians II*. Jeg henviste til reglerne om edition, men hvorfor skulle jeg anmode om et bevis? Er det ikke et generelt princip, at sagsøgeren skal bevise sine påstande?

Den 24. marts 2009 blev spørgsmålet drøftet på et telefonmøde, hvor jeg var repræsenteret ved Henrik Karl Nielsen, der insisterede på at se dokumentationen. Derefter tilføjede Lene Holm Trøst til retsbogen:

“Ad sagsøgtens anmodning om editionspålæg, jf. retsplejelovens § 298 tilkendegav retten, at sagsøgerne skal bevise sin påstand, herunder blandt andet at sagsøger som anført af sagsøgte har rettighederne til “101 Dalmatians II”, og at sagsøgerne udsætter sig for processuel skadesvirkning, såfremt beviset ikke føres for retten. Herefter finder retten ikke grundlag for at give sagsøgerne editionspålæg.”

Jeg syntes, svaret var for upræcist. Buena Vista Home Entertainment A/S havde genudgivet *101 Dalmatians II* den 26. august 2008, så selvfølgelig havde Buena Vista licensrettigheder til filmen på tidspunktet for telefonmødet. Anmodningen om edition vedrørte mere end det: Havde Buena Vista eneretten til at sælge det amerikanske, allerede udgivne eksemplar, og havde Buena Vista eneretten på det relevante tidspunkt, den 7. december 2006? Der var jo enighed om, at selskabet havde licensrettigheder til at udgive filmen både før og efter, men havde det også enerettigheder af en slags til filmen på tidspunktet for Laserdiskens salg?

Jeg bad om en præcisering, og Lene Holm Trøst svarede ved brev den 6. april 2009: “Retten bemærker, at det i retsbogen af 24. marts 2009 vedrørende editionspålæg er bemærket “som anført af sagsøgte”. Derved er der implicit henvist til den dato, der er omtalt af sagsøgte.” OK, så blev datoen i det mindste præciseret.

Efter Peter Schønnings succes med at få afvist min retssag mod Kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning forlod han Kulturministeriet for at blive partner i Johan Schlüters advokatfirma, hvor han erstattede Lars Segato i FDV's sag mod mig. Lynkarrieren vakte en vis undren i advokat kredse, men jeg tænkte, at det kun var på tide, at Johan Schlüter selv betalte hans løn efter så mange års tro tjeneste.

K e n d e l s e

På baggrund af, at den ved Københavns Byret anlagte sag mod Domstolsstyrelsen som repræsentant for bl.a. Retten i Aalborg, vedrører erstatningskrav og strafpåstand relaterende sig til handlinger foretaget af medarbejdere ved Retten i Aalborg, samt at den anlagte sag direkte vedrører BS 50/2007 og BS 235/2007, som er verserende sager ved Retten i Aalborg, finder jeg, at Retten i Aalborg som helhed er inhabil i behandling af de 2 sager.

b e s t e m m e s:

Retspræsident Christian Lundblad og samtlige dommere ved Retten i Aalborg er inhabil i denne sag. Sagen udsat på beskikkelse af sættemdommer.

Retspræsidentens kendelse om inhabilitet, 3. november 2009

En frisk begyndelse

Retspræsident Christian Lundblad besluttede at erklære hele Retten i Aalborg for inhabil. Jeg håbede inderligt, at sættemdommeren - betegnelsen for dommere, som hidkaldes fra en anden retskreds i tilfælde af inhabilitet - ville give sagen en reel behandling. Jeg brugte en stor del af vinteren på at skrive et nyt sammenfattende processkrift A, der skulle sætte den nye dommer ind i sagen. Jeg arbejdede tæt sammen med mine advokater, og Per Christensen kommenterede (6. marts 2010):

“I det hele taget synes jeg godt om din saglige, klare og direkte måde at beskrive problemstillingen på. Jeg mener, at det er den bedste, mest tydelige og korte/præcise fremstilling af sagens kerne, jeg til dato har set fra din hånd. Jeg kan godt se, at visse dele ligner noget, du har skrevet tidligere. Det er forståeligt og naturligt, men en rigtig god beskrivelse. Det bør senest efter indleveringen af dette processkrift stå tindrende klart for alle, hvad der er sagens kerne. Stor ros herfra og fortsat god arbejdslyst.”

Henrik Karl Nielsen havde bl.a. følgende bemærkninger (9. marts 2010):

“Jeg har set det igennem. Jeg synes, at det er godt. Dine betragtninger om culpa er også gode. Jeg synes ikke, at der er noget, der “går over stregen”. Jeg synes, at det er sobert og knivskarpt.”

På 26 sider behandles spørgsmålet om regional konsumtion, kommissær Mario Montis holdning til importrestriktioner, de to fortolkninger og deres virkninger, forliget med videobranchen, ændringerne efter fagedforretningen i 2005 osv.

Jeg foreslog at fremme sagen ved at udskille spørgsmålene om culpa og tabsbegrænsning. Så undgik byretten de principielle spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning og brug af ulovlige beviser. Forslaget ville føre til en hurtig afslutning på tvisterne om bevissikring og FDV's erstatningskrav, endda helt uden at berøre kontroversielle spørgsmål. Sagen om forbud var allerede simpel og let at afgøre.

En hensigtsmæssig tilrettelæggelse

Den nye dommer ville ved at læse processkriftet få en god baggrund for striden og de principielle spørgsmål, men da principielle spørgsmål ikke hører hjemme i byretten, foreslog jeg en køreplan, hvor sagerne i første omgang blev begrænset til at behandle spørgsmål, en byretsdommer kan tage stilling til, og som alligevel kunne afslutte sagerne. Få relevante fakta burde afgøre de tre hovedspørgsmål.

1. Forbuddet mod parallelimport

Parallelimporten blev indstillet den 29. november 2005, så alene af den årsag var der ikke noget grundlag for at nedlægge fagedforbud den 19. januar 2007.

2. Bevissikringen

Bevissikringen blev foretaget den 29. november 2005, og der blev ikke anlagt sag mod rekvisitus inden 4 uger. Det følger derfor af retsplejelovens § 653 c, at rekvisiti anmodning om tilbagelevering af materialet skal efterkommes, og at det bevissikrede materiale ikke kan anvendes som bevis.

3. FDV's erstatningskrav

Uanset tvivlen om ophavsretslovens korrekte fortolkning er det ikke culpøst over for sagsøger, at sagsøgte fulgte sagsøgers egen fortolkning, som den blev forklaret Kulturudvalget. Sagsøger vidste, at et meddelt forbud til sagsøgte var nok til at bringe sagsøgtes parallelimport til ophør. Sagsøger valgte ikke desto mindre ikke at meddele forbud. Tabsbegrænsningspligten er altså ikke opfyldt.

Jeg havde nedlagt en selvstændig modpåstand om ophavsretslovens fortolkning, men jeg syntes, det var bedst at afslutte spørgsmålene om forbud, bevissikring og erstatning først, så tvisten om ophavsretslovens fortolkning kunne få en regulær sagsbehandling uden det fnidder, fagedforretningen havde forårsaget. Jeg mente også, at Ole Høyers kendelse om henvisning af det spørgsmål burde stå ved magt, da en afgørelse om henvisning ifølge retsplejeloven ikke kan appelleres.

Henrik Karl Nielsen havde et forslag til en genvej: - Du kan gøre gældende, at FDV ikke er rette sagsøger, sagde han. Infosoc-direktivets spredningsret, der er gennemført i ophavsretslovens § 19, er givet til ophavsmanden. FDV's rettigheder er baseret på aftaler med producenten. Allerede af den grund kan FDV's påstande afvises. Det spørgsmål kan udskilles til særskilt behandling og afslutte sagen.

Jeg skrev et processkrift om "rette sagsøger", og det udløste denne reaktion:

Dommeren bemærkede, at han overvejer at meddele sagsøgte et advokatpålæg, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2

Sættedommer Hans Esdahl

Hans Esdahl var dommer ved Retten i Randers - og endnu værre end Helle Dietz og Lene Holm Trøst. Alene på baggrund af det sammenfattende processkrift, som advokaterne havde beskrevet som "tindrende klart" og "sobert og knivskarpt", og et processkrift om "rette sagsøger" foranlediget af Henrik Karl Niensens forslag var hans første reaktion at overveje at meddele mig advokatpålæg!

Jeg skrev til ham, at sagens uafklarede spørgsmål var de samme, uanset hvem der repræsenterede mig. Jeg var mest interesseret i at få en autoritativ fortolkning af regional konsumtion, men den 3. maj 2010 var min sag herom endeligt afvist af Højesteret (side 658). Jeg havde ikke noget mod, at spørgsmålet blev afklaret i en sag mod FDV, hvis domstolene foretrak det, og hvis han havde et problem med mig, ville det blive løst, blot han respekterede Ole Høyers kendelse og henviste de sager, der vedrørte ophavsretslovens fortolkning, til landsretten. Han svarede:

Retten finder, at spørgsmålet om, hvorvidt sagen er anlagt af de rette sagsøgere er en så uadskillelig del af hovedspørgsmålet, at det ikke vil være hensigtsmæssigt mod sagsøgernes protest at behandle dette særskilt.

Vedrørende de øvrige af sagsøgte nedlagte påstande om udskillelse finder retten ikke, at de af sagsøgte anførte grunde - mod sagsøgernes protest - kan medføre, at lovens hovedregel om en samlet hovedforhandling fraviges.

Retsbogen for Retten i Aalborg, 14. juli 2010

Hans Esdahl ville ikke udskille noget som helst, og han ville heller ikke henvise sagen til landsretten. Også i hans tilfælde er det begrundelsen, der er interessant. Afgørelsen er ikke baseret på, at fremgangsmåden er uhensigtsmæssig, han ville bare ikke trodse en protest fra FDV's advokat, der nu var Peter Schønning.

Sagen fortsatte den 22. december 2010 med et telefonmøde. Det overlod jeg som sædvanlig til Henrik Karl Nielsen, men jeg var temmelig forundret, da jeg i retsbogen efterfølgende kunne læse, at jeg var enig i Peter Schønnings udlægning af sagen. Det var næsten Mogens Christensen om igen (kapitel 25):

Der var enighed om, at sagen grundlæggende drejer sig om, hvorvidt der ulovligt er importeret film eller ej og i forbindelse hermed, om sagsøgeren er rette sagsøger.

Retsbogen for Retten i Aalborg, 22. december 2010

Efter min opfattelse drejede justificationssagen sig grundlæggende om, hvorvidt FDV kunne inddrage mig i en allerede gennemført bevissikring ved retrospektivt at sende en rekvisition til fogedretten. Jeg protesterede og redegjorde for, hvad jeg anså for sagens reelle indhold, men det var blevet en alt for varm kartoffel.

Hans Esdahls krig mod Laserdisken

Jeg bryder mig ikke om telefonmøder. Jeg foretrækker at kunne se folk i øjnene, så telefonmøder overlader jeg altid til en advokat. Jeg skriver en præcis fuldmagt, der bringer klarhed over mødets indhold og beskytter mod dommernes forsøg på at tillægge mig holdninger, jeg ikke har. Det bør dommerne selvfølgelig afholde sig fra, men i praksis har det været et tilbagevendende problem for mig.

Det var let at regne ud, hvad Hans Esdahl var ude på. Sagen skulle handle om, hvorvidt jeg havde parallelimporteret film, og det kunne FDV dokumentere med det bevissikrede regnskabsmateriale, og så ville Hans Esdahl finde bevissikringen retfærdiggjort, hvorefter han ville stadfæste fagedforbuddet og dømme mig til at betale erstatning til FDV.

Hans Esdahl havde ikke orket at læse mit processkrift på 26 sider, og han blev hurtigt så utilfreds med mine processkrifter, at han meddelte mig advokatpålæg. Det var både en regulær krigserklæring og et betydeligt problem. Først havde han afvist en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagen, der i stedet skulle omfatte hele molevitten blandet sammen i én stor pærevælling, og så skulle jeg endda bekoste en advokat til det. Vi var ikke kommet et skridt videre siden 2005, og sagen havde kostet mig en mindre formue. Omkostningerne til juridisk bistand og retsafgifter var løbet op i følgende betragtelige summer (ekskl. moms):

2005:	27.800 kr.	2008:	110.820 kr.
2006:	94.494 kr.	2009:	96.640 kr.
2007:	203.573 kr.	2010:	212.775 kr.

Jeg havde brugt 746.102 kr. og over 5 år af mit liv uden at komme nogen vegne, og nu ville Hans Esdahl gøre det endnu dyrere og endnu mere besværligt for mig! Jeg klagede over advokatpålægget til Den Europæiske Menneskeretsdomstol jf. artikel 6, der ifølge ordlyden giver enhver ret til "at forsvare sig personligt eller ved bistand af en forsvarer" (side 647). Henrik Karl Nielsen og jeg var enige om, at det var et interessant principielt spørgsmål, for der var aldrig taget stilling til, om man derved har ret til at forsvare sig selv, hvis man ønsker det.

Vi skulle også finde ud af, hvordan jeg bedst kunne komme videre. FDV havde i den fælles replik af 22. april 2008 sammenfattet og præciseret påstandene:

1. Jeg skulle anerkende, at jeg havde krænket FDV's rettigheder.
2. Jeg skulle anerkende, at det nedlagte fagedforbud var lovligt nedlagt.
3. Jeg skulle anerkende, at bevissikringen var lovlig.
4. Jeg skulle betale 1.000.000 kr. i erstatning til FDV.

Påstandene 2 og 3 var ligegyldige. Jeg havde allerede indstillet parallelimporten i overensstemmelse med mit løfte, så et fagedforbud ændrede intet, og FDV havde allerede fået udleveret regnskaberne, så den skade var uoprettelig. Påstand 1 og 4 vedrørte indirekte lovens fortolkning samt et stort beløb. De var værd at forsvare. Jeg meddelte Hans Esdahl, at Henrik Karl Nielsen ville forsvare de to påstande.

Jeg finder ikke, at De har opfyldt advokatpålægget, idet det går ud på, at jeg inden den nævnte dato skulle have besked fra en advokat om, at denne var villig til at føre sagen, hvilket efter min opfattelse betyder hele sagen og ikke kun en del af sagen. Det fastholdes derfor, at jeg inden den 1. april 2011 skal have tilsagn fra en advokat om, at denne er villig til at føre sagen for Dem. Hvis De ikke opfylder dette advokatpålæg, kan De forvente, at der afsiges dom i overensstemmelse med sagsøgernes påstande.

Dommer Hans Esdahl til Laserdisken, 18. marts 2011

Jeg mener ikke, at der i retsplejeloven er hjemmel til at pålægge en part i en civil retssag at påtage sig advokatbistand og dermed udgifter til frifindelsespåstande over for anerkendelsespåstande, som parten ikke har økonomisk interesse i.

Henrik Karl Nielsen til dommer Hans Esdahl, 22. marts 2011

Det ses af reaktionen, at det ikke var godt nok for Hans Esdahl. Han forlangte, at min advokat ville forholde sig til alt, hvad FDV kunne finde på at påstå, så det var nødvendigt, at Henrik Karl Nielsen satte ham på plads. Det faldt heller ikke i god jord, og Hans Esdahl reagerede prompte ved at afsige udeblivelsesdom.

Hans Esdahls kærlighed til FDV bekræftes af dommen. Trods FDV's proceserklæring (side 826) og manglen på bevis for rettighederne til *101 Dalmatians II* fandt han fagedforbuddet den 19. januar 2007 begrundet.

Han dømte mig også til at anerkende at have krænket sagsøgers medlemmers rettigheder, selvom Henrik Karl Nielsen havde meddelt, at han ville forsvare netop den påstand. Det kunne jeg selvfølgelig ikke acceptere, så jeg var nødt til at anke.

Rettens begrundelse og afgørelse

Da sagsøgte skønt lovligt opfordret ikke har opfyldt rettens pålæg om advokatpålæg i sagen, afsiges der dom efter sagsøgerens påstand, der findes begrundet i sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne samt sagsomkostninger som nedenfor anført.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Sagsøgte, Hans Kristian Pedersen, skal anerkende at have krænket sagsøgers medlemmers, Egmont Film A/S, Buena Vista Home Entertainment A/S, Nordisk Film Video A/S, Paramount International A/S, Sandrew Metronome Video Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S, Universal Pictures Danmark A/S og Warner Bros. Entertainment ApS, rettigheder, og at det af fagedretten i Aalborg den 19. januar 2007 nedlagte fagedforbud er lovligt gjort og forfulgt samt at betale sagens omkostninger med 10.000, 00 kr.

Hans Esdahls udeblivelsesdom, 15. april 2011

Ankesagen ved Vestre Landsret

I ankestævningen redegjorde jeg for Hans Esdahls roderi og anfægtede i det hele taget advokatpålægget. Jeg havde ikke ønsket denne sag, og jeg havde ret til at forsvare mig selv uden at blive pålagt ekstra omkostninger. Den 23. februar 2012 befandt jeg mig igen i Vestre Landsret i Viborg.

På gangene så jeg Kristian Petersen, der intet havde forstået i injurienesagen og endda løjet i det andet kæremål efter fogedforretningen, og jeg fik det dårligt. Jeg fik det værre nogle minutter senere, da det viste sig, at han skulle dømme i sagen, men han overraskede mig. Næppe havde vi hilst på hinanden, før han spurgte, om jeg var bekendt med U.2008.2502V. Det var jeg ikke, så han udleverede en side fra *Ugeskrift for Retsvæsen* og gav mig fred og ro til at læse den. Så spurgte han, om jeg ville være med til at gøre det samme anbringende gældende, for så kunne de afgøre sagen med det samme i overensstemmelse med den omtalte dom.

Det drejede sig om, at Hans Esdahl havde været for hurtig på aftrækkeren og dømt mig, selvom det endnu ikke var konstateret, at jeg var udeblevet fra noget. Det burde han ikke have gjort, og på den formalitetsfejl blev dommen ophævet. Mindre end en time efter, at jeg havde parkeret bilen foran Viborg Domkirke, var jeg på vej hjem igen som en "fri" mand. Hvorfor så hjælpsom? Jeg tænker, at de hellere ville bedømme en ufarlig formalitetsfejl end selve advokatpålægget.

Peter Schønning var irriteret. På vej ud sagde han vrissent til mig, at han godt kendte dommen, men det var ikke hans opgave at hjælpe mig. Men han spildte en hel dag på en rejse til Jylland, og jeg fik en sjældent god oplevelse ved landsretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Retsvirkningen af, at et advokatpålæg ikke efterkommes, er, at processkrifter, der indgives af parten efter pålæggets meddelelse, betragtes som ikke indgivne, ligesom parten anses for udeblevet fra de retsmøder, der afholdes efter pålæggets meddelelse, jf. retsplejelovens § 259, stk. 3, 1. pkt.

Udeblivelsesvirkning forudsætter således enten, at der efter pålæggets meddelelse er meddelt parten frist for at indlevere et processkrift eller påstandsdokument, og at dokumentet ikke rettidigt er indleveret af en advokat, jf. retsplejelovens § 360, stk. 5, jf. stk. 3, fj. § 355, stk. 2, eller § 357, stk. 1, eller at parten ikke til et retsmøde har givet møde ved advokat jf. § 360, stk. 3, jf. § 352, stk. 3, § 353 eller § 355, stk. 1.

Da byrettens dom er afsagt uden, at det således er konstateret, at udeblivelsesvirkning var indtrådt, var der ikke hjemmel i retsplejelovens § 360, stk. 3 eller 5 til at afsige dommen af 15. april 2011. Landsretten ophæver derfor dommen og hjemviser sagen til fortsat behandling ved Retten i Aalborg.

Th i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

Sættedommer Mette Langborg

Hans Esdahl løste selv problemet ved at gå på pension, og Mette Langborg blev udpeget som ny sættedommer. Hun fik tilsendt min klage over advokatpålægget, og hun gav mig mulighed for at skrive et nyt sammenfattende processkrift.

FDV's påstand 3 forsvandt pludselig ud af sagen. Peter Schønning mente slet ikke, at bevissikringens lovlighed var et emne længere. Jeg kunne ikke være mere uenig og nedlagde derfor modpåstande om de emner, FDV prøvede at undgå.

Sagsøgtes modpåstande

1. Sagsøger tilpligtes at anerkende, at bevissikringen mod sagsøgte den 29. november 2005 var ulovlig, at sagsøgtes regnskabsmateriale hidrørende fra denne bevissikring ikke kan anvendes i en retssag mod sagsøgte, og at det bevissikrede materiale skal tilbageleveres til sagsøgte.
2. Sagsøger tilpligtes som erstatning til sagsøgte for værditab af de af sagsøgtes film, der på sagsøgers foranledning blev beslaglagt under fagedforretningen den 29. november 2005, at betale 285.000,00 kr.

Laserdiskens modpåstande, 2. juli 2012

Fakta om Laserdiskens parallelimport

Mette Langborg skulle ikke begå den fejl at tro, at sagen drejede sig om, hvorvidt jeg havde importeret film. Det var åbenlyst. Jeg præciserede omfanget af parallelimporten og angav fire mulige årsager til, at der ikke var meddelt forbud.

Frem til 22/12-2002:	Uhindret import og salg af importerede film.
23/12-2002 - 28/2-2003:	Ingen import, men udsalg af eksisterende varelager.
1/3-2003 - 29/11-2005:	Salg af eksisterende varelager samt parallelimport af film fra de selskaber, der ikke havde forbudt det.
30/11-2005 til nu:	Hverken parallelimport eller udsalg af varelageret.

Fire årsager til, at FDV's medlemmer ikke meddelte forbud

1. De mente ikke, at deres licens omfattede andre licenshaveres udgivelser jf. Sandrew Metronomes brev af 15. januar 2003 (side 596).
2. De var ikke generet af parallelimporten, da de selv ejede datterselskaberne og tjente penge på filmsalget under alle omstændigheder jf. CIC Video.
3. De ville afvente resultatet af tvisten om lovens gyldighed for at være sikker på ikke at gøre noget forkert ved at blande sig i salget af andres udgivelser.
4. De lod mig importere i god tro med fuldt overlæg med henblik på at kunne smække et monstrøst erstatningskrav på bordet på et senere tidspunkt.

Under alle omstændigheder havde de selv valgt ikke at meddele forbud, selvom de havde fået at vide, at det ville føre til, at jeg indstillede parallelimporten.

Retten finder ikke, at sagen er af en sådan principiel karakter, at der er grundlag for henvisning efter lovens § 226. Derimod må det, som også anført i rettens kendelse af 27. juni 2011, antages, at fortolkning af ophavsretslovens § 19, har væsentlig betydning for sagen, og at parterne har en væsentlig forskellig opfattelse heraf, særligt for så vidt angår bestemmelsens overensstemmelse med EU-retten. På denne baggrund finder retten, at sagen bør behandles af 3 dommere, jf. retsplejelovens § 12, stk. 3, litra 1 og 3.

Mette Langborgs underkendelse af Ole Høyer, 30. juli 2012

Ingen henvisning - ingen afklaring

Mette Langborg ophævede advokatpålægget, men hun gjorde det umuligt at få en autoritativ afgørelse på tvisten om ophavsretslovens fortolkning. Peter Schønning protesterede mod en henvisning til landsretten, men det var intet problem for ham, at sagen blev behandlet af tre dommere, så sådan blev det naturligtvis.

På intet tidspunkt i de forløbne år havde nogen dommer i sagen anerkendt, at der var andre muligheder for fortolkning, end at FDV's udtrykkelige tilladelse var en betingelse for parallelimport. Det var utænkeligt, at en byretsdommer ville lave om på det. Det var næsten lige så tvivlsomt, at landsretten ville ændre retspraksis. Selv når sagen nåede til Vestre Landsret, ville dommerne tænke ligesom Lilholt (side 275): "Vi kan ikke underkende praksis. Vi er ikke Højesteret."

Ved at underkende Ole Høyers vurdering og kendelse fjernede Mette Langborg adgangen til Højesteret, og jeg så i øjnene, at det var umuligt at få en autoritativ afklaring på fortolkningen af regional konsumtion. Jeg kunne højst håbe på, at én af de tre dommere ville anerkende de erstatningsretlige betingelser, så jeg ikke også blev dømt til at betale en formue i erstatning til FDV.

Jeg anså det for udelukket, at sagen blev afsluttet med byrettens dom, men det betød ikke, at jeg gav op. Jeg troede jo heller ikke, at erstatningssagen mod Skat blev afsluttet med Østre Landsrets dom, men det lykkedes at gøre det så svært for dommerne at dømme mod mig, at jeg fik medhold, og jeg ville selvfølgelig gøre mit bedste for at gentage kunststykket her.

FDV's advokater skiftede mening, som vinden blæste, men den basale taktik var konstant: Laserdisken har parallelimporteret film => Laserdisken skal betale erstatning til FDV. Og sådan fremturede de uophørligt.

FDV's processkrifter handlede næsten udelukkende om, hvor mange film jeg havde solgt uden tilladelse, og hvordan erstatningskravet var opgjort. For mig var det ligegyldigt, om jeg havde solgt én, 100 eller 10.000 film. Ikke én eneste film var solgt, uden at FDV kendte til det og havde haft mulighed for at forhindre det, og det var afgørende i forhold til de erstatningsretlige betingelser.

Jeg meddelte på forhånd, at jeg ikke ville drøfte det bevissikrede materiale og erstatningskrav baseret på dette. Jeg anerkendte heller ikke byrettens kompetence til at fortolke ophavsretsloven, så derfor søgte jeg ikke en byretsdom herom.

Laserdiskens vidner

Mit forsvar var centreret om Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget (side 557 og 572), Torben Steffensens løfte om at holde mig orienteret (side 589) og brevene til Niels Bo Jørgensen og FDV's medlemmer (side 592 og 593).

Peter Schönning lod som ingenting og besvarede heller ikke provokationerne. Det skal måske tilføjes, at en provokation i retlig forstand ikke er provokerende. Det er blot en opfordring til modparten om at komme med en oplysning, f.eks. om hans holdning til sagens hovedemner jf. eksemplet på side 889.

Jeg havde helst undgået at indkalde en masse vidner, men det var umuligt at forudse, hvad Peter Schönning kunne finde på at påstå under domsforhandlingen. Jeg havde dårlige erfaringer med afhøringer i retten. Jakob Stegelmann havde jo ikke mindre end tre gange taget turen fra København for afgive forklaring i retten om Panoptikons parallelimport og André Poulsens forgæves forsøg på at standse ham, men ikke én eneste gang havde nogen skrevet noget ned.

Jeg ville også undgå, at dommerne manipulerede med vidneforklaringerne, så alle vidner - med én enlig undtagelse - fremlagde skriftlige vidneerklæringer, som de vedstod i retten under ansvar. Den enlige undtagelse var Dorete Bager, der var meget modvillig. Først meldte hun afbud med den begrundelse, at hun havde en anden aftale. Det kan man ikke bare gøre som vidne, påpegede jeg, hvorefter hun appellerede til både Mette Langborg og retspræsident Christian Lundblad for at slippe. Men hun var et vigtigt vidne for mig, og hun var selv skyld i, at der ikke var andre vidner til stede under fagedforretningen, idet hun havde bortvist Lars Borberg og Grete Dahl. Derfor havde jeg ikke specielt ondt af hende.

Jeg havde ikke lov til at indkalde Lars Segato, så Dorete Bager var den eneste, der kunne bekræfte, at hun havde forbudt mig at returnere filmene, og at hun ikke var i stand til at gennemføre beslaglæggelsen. Hun var fjendtlig, men ville vel ikke lyve direkte under ansvar? Jeg fremlagde min forklaring og 14 vidneerklæringer:

1. Bent Rasmussen, direktør for Esselte Video A/S og CIC Video I/S.
2. Jakob Axel Nielsen, Laserdiskens advokat og rådgiver.
3. Anders Hjulmand, Laserdiskens advokat og rådgiver.
4. Per Christensen, Laserdiskens advokat og rådgiver.
5. Henrik Karl Nielsen, Laserdiskens advokat og rådgiver.
6. Jørn E. Hansen, Laserdiskens revisor og rådgiver.
7. Jakob Christensen, Laserdiskens revisor og rådgiver.
8. Peter Risby Hansen, redaktør af *Alt om DVD*.
9. Lars Borberg, journalist på Nordjyske Stiftstidende.
10. Niels Ole Pedersen, Laserdiskens filmindkøber.
11. David Bjerre, Laserdiskens filmmedarbejder.
12. Morten Dam Madsen, Laserdiskens IT-medarbejder.
13. Mogens Vestergaard, Laserdiskens butiksassistent.
14. Anders Thyregod Madsen, indkøber hos leverandøren, ProShop ApS.

Den økonomiske betydning af parallelimport for CIC Video

CIC Video blev etableret i Danmark i 1992 som filial af (det internationale) CIC Video, der var et interessentskab med Paramount og Universal Studios som interessenter. CIC Video i Danmark var således en integreret del af CIC Video (internationalt), og det spillede ingen afgørende rolle for CIC, om man tjente på sine rettigheder ved salg i det ene land eller i det andet. Da Laserdisken henvendte sig til os for at få at vide, om vi kunne tillade parallelimport af Paramount titler på laserdisks, drøftede vi sagen både internt i den danske virksomhed og med hovedkontoret. Netop fordi vi var overbevist om, at denne parallelimport ville medføre indtægter til CIC under alle omstændigheder, besluttede vi, at vi ikke ville lægge hindringer i vejen for Laserdiskens parallelimport. Det meddelte vi Hans Kristian Pedersen på et møde i virksomheden, som så vidt jeg husker fandt sted engang i foråret 1992.

Direktør Bent Rasmussens vidneerklæring til Retten i Aalborg

Bent Rasmussen

Ikke siden 1992 har FDV fremlagt dokumentation for deres påståede rettigheder, der viste sig at være ganske almindelige licensrettigheder med ret til at fremstille eksemplarer af et værk i en aftalt periode (side 288). Jeg afviste generelt, at FDV's medlemmer kunne råde over film, andre licenstagere havde udgivet. I retssagen mod Laserdisken ApS havde Lars Segato fortalt, at de var rettighedshavere i kraft af ejerforholdene. Medlemmerne var ejet af de filmselskaber, som havde udgivet de importerede film, og på den måde var de rettighedshavere, forklarede han.

Den forklaring efterlader bare det problem, at filmselskaberne ikke samtidig kan påstå, at de har lidt tab ved salget. De har fået betaling for hver eneste film. Det er jo ikke piratkopier. Principielt er parallelimport ifølge FDV's fortolkning ganske vist ulovlig, men rettighedshaverne har ikke lidt noget tab, og det er altså en forudsætning for, at de kan få tilkendt erstatning i Danmark. I modsat fald er der tale om dobbeltbetaling. Det erindres, at det var statens succesfulde argument i ambi-sagerne (kapitel 51).

Bent Rasmussen havde fortalt mig, at hverken Esselte Video eller CIC Video var interesseret i FDV's retssag mod mig om udlejning af LaserDiscs, for Paramount og Universal tjente penge under alle omstændigheder, uanset hvilken licenstagere der havde udgivet pladerne, og som direktør var han et troværdigt vidne.

Jeg havde ikke talt med Bent Rasmussen siden 1992, men jeg fandt frem til ham igen, og han ville gerne hjælpe mig ved at afgive forklaring for retten. Hans forklaring havde til formål at afvise FDV's påstand om, at de i kraft af ejerskabet kunne påberåbe sig rettighederne til de importerede film og samtidig påstå, at de led tab ved salget af disse film.

Er det i bund og grund ikke en absurd påstand, at jo flere film, jeg solgte, jo flere penge tabte rettighedshaverne? Men sådan argumenterede FDV's advokater.

Jakob Axel Nielsen

Jakob Axel Nielsen fortalte om baggrunden for oprettelsen af Laserdisken ApS, hvilket han havde anbefalet i 1999 på grund af den personlige risiko, jeg udsatte mig selv for i udlejningskonflikten med FDV.

Peter Schönning fremstillede mig som en af verdens største idioter. Han sagde igen og igen, at jeg udmærket vidste, at min parallelimport var ulovlig.

Jeg skjulte jo ikke min import. Jeg fortalte både Niels Bo Jørgensen og FDV's medlemmer, at jeg genoptog parallelimporten, altså "forbryderkarrieren", og så droppede jeg det beskyttende anpartsselskab og påtog mig risikoen personligt. Havde jeg beholdt anpartsselskabet, kunne jeg slippe for FDV's erstatningskrav ved at lade selskabet gå konkurs, men som den idiot jeg var, krænkede jeg åbent FDV's rettigheder under et personligt ansvar, der kunne efterlade mig med gæld resten af livet. Giver det mening, at jeg vidste, at min parallelimport var ulovlig?

Anders Hjulmand og Per Christensen

Advokaternes erklæringer støttede min beskrivelse af det faktiske forløb. Anders Hjulmand fortalte om hans forgæves forsøg på at få Dorete Bager til at holde et retsmøde før bevissikringen, og Per Christensen fortalte om samtalen med hende om de beslaglagte film samt om opdagelsen af formalitetsfejlen og min gradvise forståelse for, at den kunne have betydning. Han bekræftede også, at han foreslog, at jeg i svarskriftet gjorde byretten opmærksom på formalitetsfejlen.

Henrik Karl Nielsen, Jørn E. Hansen og Jakob Christensen

Henrik Karl Nielsen bekræftede flere faktiske begivenheder, bl.a. Dorete Bagers udlevering af det bevissikrede materiale på mødet den 11. december 2006 med ordene "nu har det ligget her længe nok" og Lars Segatos omtale af angivelsen af Laserdisken ApS i rekviritionen som en fuldmægtigfejl. Han afviste også at have erklæret sig enig i Hans Esdahls beskrivelse af, hvad sagen drejede sig om.

Revisorerne bekræftede årsagerne til overdragelsen af aktiviteter i 1999 og 2004 og fortalte om det forbundne arbejde. Jakob Christensen bekræftede drøftelserne om forskellen på et anpartsselskab og en personlig virksomhed. Jørn E. Hansen blev tillige benyttet som ekspertvidne, da han forklarede, at de af FDV fremlagte bilag ikke kunne føre til den opfattelse, at et anpartsselskab var ansvarlig for det såkaldte kontrolkøb, fordi "ApS" ikke forekommer, og fordi det af CVR-registret fremgår, at det angivne CVR-nr. tilhører en enkeltmandsvirksomhed.

Peter Risby Hansen

Peter Risby Hansen bekræftede, at han benyttede Laserdiskens registreringer af de danske udgivelser i *Alt om DVD*, fordi de var de mest omfattende på markedet. Hans forklaring skulle imødegå en evt. påstand om, at jeg slet intet foretog mig, for det kunne Peter Schönning sagtens finde på, hvis ikke jeg dækkede mig ind.

Lars Borberg

Bevissikringen i Laserdisken var en historie af offentlig interesse, og Lars Borberg havde baseret avisartiklen på samtalerne med mig, for Dorete Bager havde smidt ham og Grete Dahl ud af butikken, og hverken Dorete Bager eller Lars Segato ville udtale sig til ham efterfølgende.

Så har jeg bare fundet på det hele? Herunder at jeg hjalp Dorete Bager, da hun ikke kunne udpege de film, der skulle beslaglægges? I så fald løj jeg også for Lars Borberg, for han beskrev det nøjagtigt, som jeg havde beskrevet det for ham.

Laserdiskens medarbejdere: Niels Ole, David, Morten og Mogens

Fire af Laserdiskens medarbejdere afleverede erklæringer.

Niels Ole fortalte om mødet med Paramounts repræsentant, da han som svar på min henvendelse og spørgsmål til Paramounts direktør meddelte, at Paramount ikke ville forbyde parallelimport. Niels Ole forklarede også, at han havde sat *101 Dalmatians II* fra de oprindeligt beslaglagte film til salg igen, da han havde fået at vide, at den danske udgave var udgået. Han vidste godt, at parallelimport var forbudt, men han mente ikke, at det var tilfældet længere.

David fortalte både om arbejdet med at registrere de danske udgivelser og om arbejdet med at fjerne de forbudte film fra lageret sammen med sin kollega efter besøget af fogedretten i Laserdisken i København den 29. november 2005.

Morten vedstod den forklaring, han havde skrevet til Vestre Landsret til brug i det første kæremål om forbudt-programmets virkemåde. Derefter fortalte han om fogedforretningen, hvor han blev kaldt på arbejde på sin fridag, fordi han skulle hjælpe fogedrettens IT-medarbejder og senere udarbejde findelister med de film, Lars Segato havde forbudt, og som derfor skulle fjernes fra butikken.

Det var Mogens, der tog mod Dorete Bager & Co. og først troede, der var tale om en practical joke. Han gav sig selv den opgave at følge Lars Segato, som var utrolig nysgerrig og snusede rundt i alle lokaler. Det var også Mogens, der brugte hele natten på at fjerne de forbudte film, så forretningen kunne tage imod kunder igen allerede den følgende dag. Han bekræftede specifikt, at *101 Dalmatians II* var blandt de film, han havde fjernet fra lageret den 29.-30. november 2005.

Anders Thyregod Madsen

Anders Thyregod Madsen var indkøber hos ProShop ApS, leverandør af FDV's DVD-plader til Laserdisken. Han bekræftede, at *101 Dalmatians II* i januar 2006 blev registreret som udgået, og at han gav Laserdisken besked. Som den eneste af de 14 frivillige vidner mødte han ikke op i retten for at bekræfte erklæringen.

Det var afgørende for mit anbringende jf. retsplejelovens § 653 c, at der ikke var tvivl om, at bevissikringen fandt sted den 29. november 2005, og hvem var bedre til at bekræfte dette end rettens egen IT-medarbejder, Thomas Førby? Men det var ikke muligt at indkalde ham, for byretten havde ingen kontaktoplysninger på ham!

Laserdiskens samlede processkrifter

Domsforhandlingen blev berammet til tre dage fra mandag den 13. maj 2013 med en fjerde dag i reserve.

Der skulle ikke være tvivl om, hvad jeg mente om sagens emner, så jeg skrev et processkrift om hvert hovedemne og opsummerede i det sidste processkrift, hvor jeg mindede om, at det var en justificationssag efter en fogedforretning, der var gennemført uden en kendelse. Jeg samlede processkrifterne i et praktisk limet hæfte. Jeg ville ikke være skyld i, at dommerne ikke var fuldt informeret om, hvad det drejede sig om. Hæftet var på 68 sider og havde følgende indhold:

Introduktion	1-2
Processkrift vedr. betydningen af sagsøgers formelle fejl	3-4
Processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom	5-11
Processkrift vedr. påstanden om fogedforbud	12-19
Processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film	20-29
Processkrift vedr. sagsøgtets skiftende holdninger	30-40
Processkrift vedr. konflikten med domstolene	41-46
Processkrift vedr. konkurrencen "13 rigtige"	47-54
Processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning	55-66
Processkrift vedr. den rette løsning (samlet konklusion)	67-68

Det er normalt, at sagsøger udarbejder en fælles bilagsekstrakt, hvor de relevante bilag er samlet for retten, men Peter Schönning gik med til, at jeg lavede min egen ekstrakt, hvortil jeg kunne henvise i de sammenfattende processkrifter.

Mine bilag kunne være i ét enkelt ringbind. Der var 326 sider dokumentation og 57 sider såkaldt materialesamling, der ikke handler om faktiske forhold, men er juridisk litteratur, der støtter en opfattelse af lovens fortolkning. Det kan f.eks. være domme, betænkninger, lovforslag, noter til *Karnovs Lovsamling* osv.

På min anmodning bekræftede dommerne, at de læste processkrifterne.

Ét element havde særligt irriteret mig lige siden fogedforretningen: Dommernes blinde tillid til FDV's advokater. Det var helt surrealistisk, som dommerne troede på dem, selv når noget var tydeligt usandt og let at verificere. Lars Segato kunne sige ét og få medhold, og øjeblikket efter kunne han sige det modsatte og også få medhold i det, uden at nogen løftede et øjenbryn.

Lad mig blot tage et enkelt eksempel: I brevene til Retten i Aalborg (side 798) og Østre Landsret (side 810) bekræftede Lars Segato, at Vestre Landsret kendte til formalitetsfejlen. Derefter lagde både Dorete Bager (side 822) og Vestre Landsret (side 826) alligevel til grund, at jeg intet havde fortalt. Og ingen forholdt sig til, at det allerede af hjemmesiden og af FDV's fremlagte faktura fremgik, at jeg - og ikke Laserdisken ApS - stod bag "kontrolkøbet". Det var vildt frustrerende.

Processkriftet vedr. sagsøgtets skiftende holdninger gennemgår 17 sådanne køvendinger, løgne og manipulationer, som dommerne bare havde lukket øjnene for.

FDV's dokumentation og bevisførelse

Peter Schønning undlod at forholde sig til Johan Schlüters fortolkning af ophavsretsloven. Det var åbenbart en svipser, da Lars Segato anerkendte uenigheden om fortolkningen og dermed antydede, at der er mulighed for flere fortolkninger.

Peter Schønning henviste bare til sine egne notater som kontorchef (kapitel 40), ja, netop dem med den fortolkning, Johan Schlüter kaldte "fejlagtig", da et flertal i Folketinget viste sig at være kritisk over for et importforbud, men i FDV's sager ville ikke én eneste dommer forholde sig til dette. Den eneste skriftlige reference til Johan Schlüters fortolkningsbidrag er som nævnt Dorete Bagers forvanskede gengivelse i kendelsen om fagedforbud (side 823).

Peter Schønning fokuserede kun på én ting: Hvor stor erstatning Laserdisken skulle betale. Beløbsmæssigt lagde han til grund, at parallelimport skulle takseres på samme måde som piratkopiering, dvs. 70 kr. pr. eksemplar. FDV havde troligt gennemgået det bevissikrede materiale og opgjort, at jeg i perioden fra 1. juli 2004 til 29. november 2005 havde solgt 9.739 eksemplarer af filmværker i strid med FDV's medlemmers rettigheder. Jeg skyldte dermed FDV 681.730 kr. i vederlag, hvortil han skønsmæssigt lagde 500.000 kr. ovenpå i erstatning.

Peter Schønning fremlagde også en materialesamling (174 sider), en samling af retsbøger og kendelser (124 sider), en samling af processkrifter (373 sider) og en mammutsamling på 15 bind af udskrifter fra det bevissikrede materiale på ikke mindre end 6.995 sider. Mon opgørelsen var lige så manipuleret som FDV's lister over udlejede film (side 297)? Det ville sikkert kun gøre ham kosteligt, hvis jeg spildte min tid med at gennemgå de 6.995 sider, og det afstod jeg fuldstændig fra.

Bevisførelse

Der vil under hovedforhandlingen blive afgivet partsforklaringer af følgende:

- Salgs- og marketingdirektør Thomas Schultz, SF Film & Video A/S
- Salgsdirektør Jan Klarskov, Walt Disney Studios Home Entertainment A/S

Sagsøger påberåber sig følgende bilag:

---

24. Lagerlister udvisende indholdet af sagsøgtets lager af film importeret fra USA, Hong Kong eller Korea på bevissikringstidspunktet den 29. november 2005.
25. Print fra cd-rom indeholdende en kopi af det hos sagsøgte den 29. november 2005 elektronisk indsamlede bevismateriale.

Domsforhandlingen

Peter Schønning skulle forelægge sagen, dvs. fortælle retten, hvad der var sket og i fornødent omfang gennemgå dokumentation. Er det ikke en fordel at være i den position? Det mente jeg, og jeg var ikke tryk ved det, selvom han ifølge retsplejeloven har pligt til at gøre det objektivt. Jeg var skeptisk og havde drøftet det med Per Christensen. "Jeg tror, han er professionel nok til at gøre det objektivt," havde han beroligende sagt til mig, men der tog han grueligt fejl.

Peter Schønning gik udenom alt det kontroversielle om lovens fortolkning og udvekslingen af breve mellem FDV og mig. Alene baseret på sine egne notater til Folketinget fastslog han, at parallelimport var forbudt, og derefter gik han direkte til 2005, hvor FDV "til deres enorme overraskelse" tilfældigvis opdagede, at jeg havde kastet mig ud i nye krænkelse. Det var i den grad kommet bag på dem, at jeg kunne finde på noget så dumt, da jeg lige havde overstået en lang retssag om ulovlig udlejning. De havde reageret med det samme og foretaget et kontrolkøb, der beviste den ulovlige adfærd, og derefter havde de både internt og i forhold til moderselskaberne afklaret, hvordan de skulle forholde sig til problemet.

Det meste af mandag formiddag gik med, at han gennemgik det bevissikrede materiale, hvorfra han fandt den ene film efter den anden, som jeg havde solgt, og som et medlem af FDV angiveligt havde enerettighederne til. Det beviste han ved at slå op i en stor mappe, der ifølge ham indeholdt en samlet fortegnelse over foreningens filmrettigheder. Det fortsatte helt til middag, og jeg var tvunget til at holde mund. Da han omsider blev afbrudt af pausen, var jeg rasende. Skulle det forestille at være en objektiv forelæggelse?

Mette Langborg var ikke dummere, end hun efter middagspausen spurgte, om jeg havde supplerende bemærkninger. Jo, det havde jeg, og hun gav mig faktisk frie hænder til at foretage en supplerende forelæggelse. Man kan roligt sige, at sagen blev forelagt to gange - på to meget forskellige måder.

Peter Schønning havde før domsforhandlingen foreslået, at vi kunne spare tid, hvis vi undlod at læse dokumentation op i retten. "Det er ikke nødvendigt efter de nye regler," fortalte han. "Hvis vi nøjes med at læse op under proceduren, kan vi måske nå det hele på to dage," foreslog han. Jeg ignorerede ham.

Jeg indledte min forelæggelse med at rose ham for en overbevisende indsats. Det var tæt på, at jeg selv følte mig skyldig af at høre på ham, men jeg vidste altså, at sandheden var en ganske anden. Og så gennemgik jeg alt det, Peter Schønning havde sprunget over. Jeg læste omhyggeligt Johan Schlüters fortolkningsbidrag, Kulturministeriets aka Peter Schønnings kommentar til Kulturudvalget samt min korrespondance med FDV's advokater og FDV's medlemmer. Jeg fortalte om de foranstaltninger, jeg havde gjort for at kunne respektere medlemmernes forbud, men kun SF Film og Scanbox havde reageret. Jeg bemærkede, at det også var de to, der havde svaret via Torben Steffensen. Hvis andre ville undgå parallelimport, skulle de blot meddele det, men det gjorde de først den 29. november 2005.

Dorete Bagers vidneforklaring

Dorete Bager havde faktisk en anden aftale tirsdag den 14. maj 2013, som ifølge tidsplanen var afsat til vidneforklaringer, men jeg havde ikke noget imod, at hun afgav forklaring allerede mandag. Hun havde kæmpet mod afhøringen, og det var indskærpet for mig, at jeg skulle holde mig til det spørgetema, jeg havde angivet. Tilsyneladende frygtede de, jeg ville forfølge hende personligt, men jeg var kun ude på at få hende til at fortælle, hvad der faktisk var sket. Alligevel virkede hun skræmt og forsagt, da hun mødte op i retten.

Det var begrænset, hvad hun kunne huske, og hun rodede rundt i, hvornår hun havde talt med Per Christensen, og hvornår hun havde talt med Anders Hjulmand. Hun kunne ikke huske, at jeg havde bedt om at returnere filmene, og hun afviste, at hun havde foreslået, at jeg skulle stå for beslaglæggelsen. Hun mente slet ikke, at filmene var beslaglagt, og hun beklagede, at hun havde brugt det ord.

- Det var ikke en beslaglæggelse, fortalte hun og uddybede: - Der var tale om en civil ransagning, hvor filmene skulle oplagres uden for Laserdiskens bygning, medmindre vi fandt en anden løsning.

Hun fik trods alt sat nogle ting på plads. Hun forklarede, at hun ikke havde reageret på FDV's påstand om beslaglæggelse i reparations sagen på grund af den aftale, der blev indgået i den første sag, og hun afviste, at hun havde tillagt min skriftlige forklaring om salget af *101 Dalmatians II* betydning.

Jeg var tilfreds med forløbet. I modsætning til Vestre Landsret anede hun ikke, at *101 Dalmatians II* var importeret før fagedforretningen og var fanget af forbudtprogrammet, men var sat til salg igen efter meddelelsen om, at filmen var udgået hos FDV's medlem. Baseret på de faktiske omstændigheder ville det være let for dommerne i justifikations sagen at hæve fagedforbuddet.

Uanset hendes besynderlige ordvalg bekræftede hun, at filmene i realiteten var beslaglagt. Hun brugte blot ordet "oplagret". Vi havde fundet en løsning, så mine film ikke skulle "oplagres" uden for Laserdisken. Hun var befriende klar i mælet, da hun forklarede, at hun ikke reagerede på FDV's påstand om beslaglæggelse i reparations sagen, fordi spørgsmålet var løst af den indgåede aftale. Trods hendes usikre optræden støttede hendes forklaring i virkeligheden mine påstande.

Jeg havde forberedt en illustration af Dorete Bagers dilemma for dommerne. Jeg havde pakket 25 forskellige DVD-plader fra hele verden i en lille kasse. Det svarede til én promise af det varelager, Dorete Bager stod overfor, da hun skulle gennemføre beslaglæggelsen i praksis. Udfordringen for hende og Lars Segato var fra 25.000 film at udvælge netop dem, der opfyldte kriterierne.

- Lad os se, om I tre dommere kan klare opgaven. I er velkommen til at få Peter Schønning til at hjælpe jer. I skal udvælge de film, som er udgivet i et land uden for EØS-området, og som et af FDV's medlemmer samtidig har rettighederne til i Danmark, sagde jeg til Mette Langborg og ville overrække hende kassen.

- Vi kan godt se problemet, sagde hun afvisende og tog ikke mod kassen.

Thomas Schultz' vidneforklaring

Thomas Schultz var ikke blot salgs- og marketingdirektør for SF Film, men også formand for FDV. Han fortalte generelt om film- og videobranchens virkemåde, om forholdet til Hollywoodselskaberne og forholdet til biograferne og "vinduet", så en film først udkommer på video, når den har kørt en periode i biografen. Han fortalte, at det skader biografsalget, hvis en film kan købes på DVD på samme tid. Han var interessant at høre på, men hvad havde det med retssagen at gøre?

Jeg havde ikke mødt ham før, men vi havde en historie. Jeg dystede med ham i radioen allerede i 1989, hvor han arbejdede for Metronome, der som det første danske selskab begyndte at udgive salgskassetter og dermed tog konkurrencen op med Laserdisken. Det førte til, at jeg kom til at handle med de danske selskaber. Og det var ham, der advarede mig om, at nogen havde klaget over min udlejning af LaserDiscs (side 283-284). Vi havde et udmærket forhold til hinanden.

Det var også Thomas Schultz, der havde underskrevet brevet om forbud i 2003 (side 593). Da han var færdig med sin forklaring, kunne jeg stille spørgsmål. Jeg startede med at få bekræftet, at det var hans underskrift på brevet, og jeg fortsatte:

- Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvorfor SF Film har anlagt sag mod mig? Han var ét stort spørgsmålstegn, så jeg uddybede.

- Jeg skrev til SF Film, at jeg ville respektere et forbud mod parallelimport, og du svarede ifølge det brev, vi lige har set på. Jeg ved, jeg har gjort mit bedste for at overholde løftet, så det undrer mig, at SF Film har anlagt sag mod mig.

Han var stadig helt blank og forstod ikke, hvad jeg mente, så jeg prøvede igen:

- Altså, du fører retssag mod mig. Du har bedt om fagedforbud, og du kræver erstatning, så du må have den opfattelse, at jeg er løbet fra mit løfte. Hvornår og hvorfor fik du den opfattelse? Og hvorfor gav du mig ikke lige et kald?

- Nej, nej, udbrød han, da tiøren faldt. - Sådan gik det slet ikke til. Jeg fik en henvendelse fra foreningens advokat, og når foreningens advokat beder os være med i en retssag, deltager vi naturligvis. Det var noget med et prøvekøb!

Jan Klarskovs vidneforklaring

Jan Klarskov fortalte om Walt Disneys verdensomspændende strategi om at holde Walt Disneys film friske ved kun at have dem på markedet i kortere tidsrum af gangen. Der skulle ikke Disney-film i udsalgskurvene. Anders Thyregod Madsen havde beskrevet det samme i det første udkast til vidneerklæring, men jeg havde bedt ham begrænse forklaringen til fakta. Men ok, nu fik retten en forklaring på, hvorfor licensperioden til Walt Disneys film er forholdsvis kort.

Jan Klarskov fortalte ikke noget, jeg ikke vidste i forvejen, og han så ud til at tale sandt. Det var hovedkontoret, der bestemte, om en film skal lukkes ned, som han kaldte det. Selvom han gerne ville sælge ud over den periode, måtte han ikke. De gemte nogle eksemplarer, som de pr. kulance kunne bytte til en ulykkelig mor, der var kommet til at knække en plade, men de havde ikke lov til at sælge filmen.

Hullerne i Jan Klarskovs forklaring

Jan Klarskov fortalte, at parallelimporten saboterede deres markedsføringsplan. Det er en katastrofe, når parallelimporterede film sælges, mens filmen stadig vises i biografen, og derfor krævede FDV erstatning ud over vederlag. Han anerkendte, at moderselskabet tjener penge, når jeg køber de amerikanske eksemplarer, men det hjælper ikke det danske datterselskab, fordi det har sine egne budgetter.

Efter hans forklaring fik jeg mulighed for at stille spørgsmål, og han gentog, at det er moderselskabet, der dikterer den tilladte salgsperiode. Det harmonerer naturligvis ikke med påstanden om, at FDV's medlem havde enerettighederne på tidspunktet for salget, altså den 7. december 2006. Selskabets egen direktør sagde direkte, at de ikke havde ret til at sælge filmen på det tidspunkt!

Der var ikke fremlagt en kontrakt, men den logiske forklaring er, at der i Walt Disney's kontrakt med det danske aktieselskab, Buena Vista Home Entertainment A/S, er specificeret, at licensaftalen gælder i den periode, hvor filmen må sælges. Hvis moderselskabet havde lagt sag an, var situationen en anden, men påstanden i retssagen gik ud på, at det danske medlem af FDV havde enerettighederne netop den dag, og det blev ikke bevist af Jan Klarskovs vidneforklaring. Tværtimod.

Jeg var forberedt på argumentet om, at min parallelimport saboterer FDV's fine markedsføringsplan, men filmselskaberne bestemmer altså selv, hvornår filmene udgives på DVD, og oftest udkommer de på samme tid over hele verden. Det sker imidlertid af og til, at enkelte film har så stor succes i biografen, at der opstår en pukkell af film, der må vente på at få premiere. Så må DVD-udgivelsen udskydes. Jeg havde taget nogle aktuelle engelske udgivelser med og angivet releasedatoen:

	England	Danmark
<i>Gone</i> (Blu-ray og DVD)	13/8-2012	9/4-2013
<i>Aladdin</i> (Blu-ray)	15/4-2013	Kun DVD!
<i>Hunchback of Notre Dame</i> (Blu-ray)	15/4-2013	Kun DVD!
<i>Jagten</i> (Blu-ray og DVD)	27/3-2013	7/5-2013
<i>Anna Karenina</i> (Blu-ray og DVD)	4/2-2013	Ikke udgivet
<i>Les Miserables</i> (Blu-ray og DVD)	13/5-2013	Ikke udgivet

De sidste to film spillede stadig i biograferne og var end ikke planlagt til dansk videoudgivelse endnu. De to tegnefilm var i England udgivet på både Blu-ray og DVD, men i Danmark var de kun udgivet på DVD.

- Er importen fra England ikke lige så ødelæggende for jeres markedsføringsplaner? spurgte jeg. - Jo, den er lige så skadelig, men den kan vi ikke gøre noget ved, svarede han og overså dermed den pointe, at hans nationale markedsføringsplaner under alle omstændigheder saboteres af EU og det indre marked. Selvom importen fra USA ophørte, kunne kunderne købe de engelske udgaver.

- Hvis min import fra USA er så skadelig, var det så ikke værd at besvare mit brev? spurgte jeg. Det kunne han ikke svare på, for han var ikke direktør i 2003.

Bevisførelse og procedure

Peter Schønning ville have domsforhandlingen overstået så hurtigt som muligt, så han foreslog, at mine vidners erklæringer blev godtaget, uden at vidnerne mødte frem i retten for at vedstå dem. Forslaget kom så sent, at jeg kunne ignorere det, men jeg foretrak, at erklæringerne blev læst op i retten. Kun på den måde kunne jeg være sikker på, at dommerne fik kendskab til dem.

Alt tydede på, at jeg var faldet i samme fælde som i injuriesagen. Jeg havde spildt flere år på at angribe gyldigheden af regional konsumtion, og imens havde Johan Schlüter og Peter Schønning stille og roligt etableret den ønskede praksis, som tre byretsdommere umuligt kunne ændre mere end 10 år senere.

Johan Schlüter overdrev ikke, da han roste sig selv for den troværdighed, han var omgivet med. Hvis hans navn stod på en bevissikringsrekvisition, var det en garanti for, at bevissikringen blev gennemført. Dommerne troede på alt, hvad der kom fra FDV's advokater, og deres påstande og begrundelser blev ukontrolleret brugt i domme og kendelser. Det kunne forklare Vestre Landsrets absurde adfærd i de to kæremål. Jeg havde svært ved at tro, at dommerne løj med fuldt overlæg, og den eneste anden forklaring var, at de havde fuldstændig tillid til FDV.

Denne domsforhandling var anderledes, fordi dommerne for første gang blev præsenteret for hele sandheden. Jeg var meget omhyggelig med, at alt blev læst op i retten for dommerne, Mette Langborg, Dot Buchtrup og Iver Iversen. At der gik en hel dag med at føre vidnerne ind, så erklæringerne kunne læses op, var en pris, jeg gerne betalte, og jeg hoppede ikke på Peter Schønnings forslag om at nøjes med at henvise til dokumentationssamlingen. Nej, jeg læste alt relevant op.

Der var en god stemning i retten, og da vi på tredjedagen nåede til procedurerne, uddybede jeg den lidt spidse proceserklæring om, at jeg ikke anerkendte byrettens kompetence til at fortolke ophavsretslovens § 19.

- Jeg havde selvfølgelig gerne set, at tvisten om ophavsretslovens fortolkning fik en autoritativ afgørelse, men det kan ikke lade sig gøre i en sag ved byretten, fordi den nuværende retspraksis har været *de facto* anerkendt også af landsretten i over 10 år. Det dilemma vil jeg slet ikke udsætte byretten for.

- Påstandene om forbud og erstatning kan sagtens afgøres uden en autoritativ afgørelse på fortolkningstvisten, hvilket under alle omstændigheder forudsætter en præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Det er tilstrækkeligt at konstatere, at jeg ophørte med at parallelimportere allerede i 2005, og at de erstatningsretlige betingelser om culpa og tabsbegrænsningspligt ikke er opfyldt i nærværende sag. Lad mig for en god ordens skyld understrege, at jeg ikke er enig i Johan Schlüters fortolkning af ophavsretsloven. Jeg mener ikke, at FDV's medlemmer er ophavs-mænd, men jeg har ageret efter Johan Schlüters fortolkning for at undgå strid med FDV, mens lovens fortolkning undersøges. Jeg mener stadig, at det spørgsmål bør afklares i en sag mod Kulturministeriet, der er ansvarlig for gennemførelsen af EU-retten. Den centrale uenighed vedrører EU-begrebet regional konsumtion.

Om fogedforbuddet

Det erindres, at retssagen startede med FDV's anmodning om et forbud mod mig med den begrundelse, at de ville undgå tvivl om, at jeg var omfattet af det forbud, der var nedlagt mod Laserdisken ApS (side 813). Påstanden var dengang støttet på det faktum, at jeg havde indstillet parallelimporten og "agerede som værende omfattet af det nedlagte forbud" (side 816). Det blev senere bekræftet af FDV i kærereplikkens proceserklæring den 10. september 2007 (side 826).

Det er vel retshistoriens mest absurde begrundelse for at kræve et fogedforbud, og det blev vendt fuldstændig på hovedet den 11. december 2006 af salget af *101 Dalmatians II*. Jeg fik ikke mulighed for at forklare sammenhængen i fogedretten, men i justificationssagen beviste jeg, at filmen blev fanget af forbudt-programmet og betragtet som beslaglagt, indtil den danske udgave udgik. Niels Ole vurderede da, at kriterierne for at forbyde salg ikke længere var opfyldt for filmen.

Jeg ville slet ikke have importeret filmen, hvis Buena Vista havde svaret på mit brev i 2003, og den ville ikke være solgt i Danmark, hvis jeg havde fået lov til at returnere de beslaglagte film (side 821). Kunne FDV ikke have gjort mere for at undgå den situation? Jeg havde immervæk forhindret, at situationen kunne opstå igen, idet jeg havde afleveret de beslaglagte film til byretten (side 835).

Dorete Bagers fejlagtige udgangspunkt var altså, at forbudt-programmet ikke virkede. Hun nedlagde forbud, fordi jeg ikke vil følge en fremgangsmåde, der med sikkerhed *ikke* fører til fred (side 823). Jeg gennemgik eksemplet med *Ying huang boon sik* for de tre dommere, og jeg havde også som bilag fremlagt den kronik, hvor jeg skriftligt redegjorde for det nyttesløse i at indhente tilladelser.

Hvorfor pege fingre ad mine foranstaltninger? Det opsigtsvækkende eksempel viste sig at være et eksempel på det modsatte: at forbudt-programmet virker! Fire år senere spurgte jeg Dorete Bager, om der havde været klager over, at jeg ikke overholdt fogedforbuddet, selvom jeg ikke fulgte hendes pålæg, men brugte mine egne foranstaltninger? Hun bekræftede, at der ikke havde været klager.

Angående retsplejelovens betingelser for at nedlægge forbud (side 285) havde jeg frafaldet anbringendet om rette sagsøger undtagen for *101 Dalmatians II* for ikke at sætte byretten i en umulig situation. Det var nok, at betingelse nr. 2 og 3 ikke var opfyldt. FDV havde tiltrådt, at jeg havde indstillet parallelimporten, men faktisk var betingelse nr. 3 heller ikke opfyldt. Niels Bo Jørgensen havde allerede den 29. januar 2003 truet med fogedforbud (side 591), men først den 11. oktober 2005 gjorde han alvor af truslen. Ifølge U.2004.2532Ø var det alt, alt for sent.

Det kan oplyses, at fogedretten ikke har modtaget klager fra rekvirenterne over Deres eventuelle manglende overholdelse af fogedforbuddet. Fogedretten er ikke bekendt med mulige henvendelser til politiet.

Om erstatningskravet

Det erindres også, at anledningen til nærværende reparations sag var Henrik Karl Nielsens anmodning om at få returneret det regnskabsmateriale, der vedrørte min personlige virksomhed. Den anden rekvisitions direkte formål var at forhindre, at jeg fik tilbageleveret dette regnskabsmateriale. Dorete Bager afviste Henrik Karl Nielsens anmodning med den overraskende begrundelse, at det er uden betydning, om kendelsen vedrører mig eller selskabet. Reparations sagens blotte eksistens er i sig selv et vidnesbyrd om, at bevissikringen blev foretaget uden den fornødne kendelse, for ellers var det jo ikke nødvendigt med endnu en kendelse!

Selvom Dorete Bager havde udleveret materialet til Lars Segato i stedet for at levere det tilbage til mig, kan det ikke anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelser. Her er retsplejelovens § 653 c klar, og det forholdt jeg mig til, og det havde jeg i en separat modpåstand bedt byretten forholde sig til.

Byretten kunne umuligt foretage en autoritativ fortolkning af ophavsretsloven, men jeg havde omhyggeligt gennemgået både Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget og min korrespondance med FDV og FDV's advokat Niels Bo Jørgensen. På tredjedagen var der ingen tvivl om, at konflikten var konstrueret af Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen. Ja, jeg havde selvfølgelig genoptaget den parallelimport, der ikke var forbudt, og det var muligvis blevet til tusinder af film i årenes løb. Det afgørende var, at ikke én eneste af de film var blevet solgt, uden at FDV forinden var orienteret om det og havde haft mulighed for at undgå det. De skulle blot give besked, ligesom SF Film og Scanbox havde gjort.

Peter Schønnings indledende forklaring om, at FDV i 2005 tilfældigvis havde opdaget, at jeg havde kastet mig ud i nye krænkelse, var en åbenlys løgn. Allerede den 29. januar 2003 havde Niels Bo Jørgensen opdaget lagerudsalget og truet med et fagedforbud, og jeg forklarede ham situationen den 9. februar 2003.

Hvis FDV's advokater tilfældigvis havde opdaget parallelimporten, havde de selvfølgelig anlagt sag mod den virksomhed, der stod bag salget, og det fremgik af fakturaen og hjemmesiden, hvem det var. Der var ikke tvivl om, at der var tale om en konstrueret tvist, hvor hovedelementerne var kovendingen i fortolkningen af ophavsretsloven og et vellykket forsøg på at narre mig til at parallelimportere i god tro igennem flere år.

Jeg sluttede af med at gennemgå al dokumentationen vedrørende de beslaglagte film, der ifølge min egen partsforklaring, de andre vidneforklaringer og også den skriftlige dokumentation var beslaglagt - lige indtil FDV i 2009 foretog endnu en kovending. Beslaglæggelsen behandles særskilt i kapitel 63.

Jeg var godt tilfreds med forløbet. Der var ingen tvivl om, at de tre dommere forstod, hvad der var sket. FDV's egne vidner havde endda været til stor hjælp. Jan Klarskov bekræftede, at han ikke havde ret til at sælge *101 Dalmatians II* den 7. december 2006, og Thomas Schultz bekræftede, hvad jeg hele tiden havde haft mistanke om: at det var FDV's advokater, der havde ønsket og iværksat retssagen!